

Είναι βαρεία καὶ τοῦ καημοῦ τὰ λόγια,
Σὰν πέτρα στὸ νερό. Γι' αὐτὸ ἄς ὑφαίνη
Σιωπή, μακαρισμένη σαβανώτρα,

Ἦ καὶ τοῦ σίχου τὸ χρυσὸ πλεμάτι
Ποῦ δὲν εἶναι καλὸ τοῦ κάτου κόσμου
Μὰ στολίδι πεσμένο ἀπ' τὸ φεγγάρι.

ΛΕΑΝΤΡΟΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΣΟΝΕΤΤΟ

Πάντ' ἀνατέλλει, πάντα βασιλεύει
Στὴν ἄδεια τὴν καρδιά μου ἢ θλίψη μόνο
Κι' ἄργα τὰ δάκρυα μέσα μου ἀποσώνω
Κι' ὅλη ἢ ζοή μου χάλασμα καὶ ρέβη. . .

Ποιὸς νὰ τὸν πῆ τοῦ χωρισμοῦ τὸν πόνο !
Ἦσκιος χαρᾶς στὸ μάτι μου σαλεύει
Καὶ τὴν ψυχὴ μου κάποτε ἀναδεύει
Μέ τὴν ἀγνή σου θύμησι καὶ μόνο.

Μὰ βασιλεύει κι' ἀνατέλλει πάλι
Μὲς τὴ βαρεία καρδιά μου ἢ μαύρη λύπη
Καὶ στῆς σιωπῆς τὸ θαμπερὸ χρουστάλλι

Γλιστράει καὶ πᾶει βουβὸ τὸ καρδιοχτύπι...
Καὶ μόνη μοῦ γελᾷ ἢ λαχτάρα ἢ πρώτη
— Λευκὰ φτερὰ μὲς στῆς νυχτὸς τὰ σκότη!

ΜΗΤΣΗΣ ΚΑΛΑΜΑΣ